

22 Μαΐου 2022

Συνεργάτης του Βαγγέλη Παπαθανασίου αποκαλύπτει: “Δεν ήθελε να πληρώνεται στην Ελλάδα”

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia / Συνεντεύξεις](#)

Γνωρίστηκαν όταν ο Παπαθανασίου έγραψε μουσική για τον “Καβάφη” του Γιάννη Σμαραγδή και έγιναν φίλοι. Πώς ήταν ο διεθνής συνθέτης πίσω από τις κλειστές πόρτες;

Ο Βαγγέλης Παπαθανασίου σε συνέντευξη Τύπου στην Αθήνα τον Ιούνιο του 2001 ARIS MESSINIS/AP PHOTO

Γνωρίστηκαν όταν ο Παπαθανασίου έγραψε μουσική για τον “Καβάφη” του Γιάννη Σμαραγδή και έγιναν φίλοι. Πώς ήταν ο διεθνής συνθέτης πίσω από τις κλειστές πόρτες;

Η είδηση του θανάτου του “παγκόσμιου” Έλληνα μουσικοσυνθέτη Βαγγέλη Παπαθανασίου βύθισε στο πένθος τον κόσμο του πολιτισμού. Ήταν ένας άνθρωπος πολυτάλαντος και πρωτοπόρος στον χώρο της ηλεκτρονικής μουσικής και έμεινε στη συνείδηση όλων μας με το μικρό του όνομα: Vangelis. Ο σπουδαίος μουσικοσυνθέτης πέθανε σε ηλικία 79 ετών το βράδυ της Τρίτης (17/05) στο Παρίσι.

Τόσο ο ελληνικός όσο και ο ξένος Τύπος τον αποχαιρέτησαν με διθυραμβικά σχόλια, ωστόσο τα λόγια περισσεύουν για τους ανθρώπους που συνεργάστηκαν μαζί του και έζησαν στο πλάι του γνωρίζοντας τον συνθέτη σε στιγμές πιο ανθρώπινες και προσωπικές.

Το NEWS 24/7 μίλησε με τον Γιώργο Δαουλάρη, πρώην συνεργάτη και φίλο του Βαγγέλη Παπαθανασίου επί σειρά ετών. Γνωρίστηκαν όταν ο συνθέτης έγραψε τη μουσική για τον “Καβάφη” του Γιάννη Σμαραγδή και από τότε ξεκίνησε μια όμορφη φιλία. Τον αποκαλεί με οικειότητα “Βαγγέλη” και λυπάται που δεν πρόλαβε να ταξιδέψει στο Παρίσι, όπως είχαν κανονίσει, για να τον γνωρίσει η κόρη του...

EUROKINISSI

Με συγκίνηση και ευαισθησία σκιαγραφεί έναν χαρακτήρα που είχε συνεχώς μπροστά του ένα συνθεσάιζερ, στεκόταν κερδί αναμμένο στους φίλους του και αγαπούσε την Ελλάδα μέχρι το ... διάστημα!

Η μουσική για τον “Καβάφη” του Γιάννη Σμαραγδή
“Γνώρισα τον Βαγγέλη όταν δούλευα με τον Γιάννη Σμαραγδή και κάναμε την ταινία ‘Καβάφης’. Την ξεκινήσαμε το 1992 και ζητήσαμε από τον Βαγγέλη να γράψει τη μουσική. Εγώ το θεώρησα φοβερό αυτό. Μάθαινα μουσική στο Νάκα μικρός και θυμάμαι ότι έγραφα μουσική και δίπλα μου υπήρχε η αφίσα του Παπαθανασίου. Λόγω της παγκόσμιάς του καριέρας, η Yamaha που είχε τα συνθεσάιζερ τον είχε φωτογραφία στην αφίσα της.

Είπαμε με τον Γιάννη (Σμαραγδή) ότι θα μπορούσε ο Παπαθανασίου να γράψει τη μουσική της ταινίας, αλλά το θεωρήσαμε ένα... άπιαστο όνειρο. Τον συνάντησε ο Γιάννης Σμαραγδής την πρώτη φορά και ο Βαγγέλης είπε αμέσως “ναι”. Στην πρώτη μας συνάντηση του είπα ότι είχα την αφίσα του στο δωμάτιό μου και ότι δεν πίστευα ότι “βρίσκομαι μπροστά σας”. Εκείνος αφού έπαιξε μουσική και μας άφησε άναυδους, μου ζήτησε να του μιλάω στον... ενικό. Από εκείνη τη στιγμή ήμουν πια κοντά του. Περνούσαμε πολλές ώρες μαζί για τον Καβάφη.

Συνεργαστήκαμε ξανά σε ένα σποτ για τα γερμανικά βραβεία μουσικής “Echo”. Ο Βαγγέλης είχε βραβευτεί το 1994 γιατί είχε πουλήσει ένα εκατομμύριο cd στη Γερμανία με την ταινία “Χριστόφορος Κολόμβος”. Να φανταστείς είχε πουλήσει πιο πολλά cd στη Γερμανία από ότι ο Michael Jackson και πήρε βραβείο. Θυμάμαι του είχα φτιάξει εγώ το βιντεάκι, στο οποίο μιλούσε και ευχαριστούσε τον κόσμο για τη βράβευση.

Η λατρεία για την Ελλάδα

Ο Βαγγέλης Παπαθανασίου /EUROKINISSI

Αγαπούσε πάρα πολύ να μαθαίνει πράγματα γύρω από την Ελλάδα. Από την αρχαία Ελλάδα μέχρι τη σύγχρονη ιστορία της χώρας. Του άρεσαν πάρα πολύ τα αρχαία ελληνικά. Είχε ανθρώπους στον κύκλο του που έρχονταν στο σπίτι του και

μιλούσαν ακούραστα για την ιστορία της αρχαίας Ελλάδας και πώς εξελίχθηκε η χώρα σαν κέντρο πολιτισμού.

Συναντιόμασταν τα βράδια στο σπίτι του, όπου μάζευε πολλούς φίλους του, όσο διάστημα έμεινε στην Ελλάδα. Μοιραζόμασταν σκέψεις και πρότζεκτ για τη χώρα. Ο Βαγγέλης αγαπούσε πάρα πολύ την Ελλάδα. Συζητούσε πάρα πολλές φορές πώς η χώρα θα μπορούσε να γίνει ένα σπουδαίο κέντρο πολιτισμού. Και όταν έφυγε το 2012, στην ουσία μου είχε πει “θέλω να είμαι λίγο μακριά γιατί η χώρα θα περάσει μία ταλαιπωρία” (εννοούσε την οικονομική κρίση). Του απάντησα ‘μα εσένα δεν σε αγγίζει αυτό’ και εκείνος μου είπε ‘με αγγίζει γιατί όταν θα είμαι κοντά και θα νιώθω αυτή την ταλαιπωρία θα με κάνει να στεναχωριέμαι ακόμα περισσότερο. Όταν θα είμαι μακριά, θα έχω την Ελλάδα στην καρδιά μου με απόσταση. Και θα την έχω πιο ψηλά’.

Έβλεπε τι θα φέρει η κρίση. Και δεν ήθελε να δει τις άσχημες πλευρές της κρίσης να επηρεάζουν την εικόνα της χώρας. Εμείς το ζούσαμε στην αρχή και δεν είχαμε καταλάβει. Θα φέρει μια στεναχώρια, μου είχε πει, στη χώρα και άνθρωποι σαν εμάς που την έχουμε ψηλά και την υπηρετούμε δεν πρέπει να τη βιώνουμε έτσι. “Να την έχουμε πάντα ψηλά τη χώρα μέσα μας”, έτσι έλεγε!

Ήθελε να την έχει τη χώρα του με ένα διαφορετικό τρόπο “ψηλά”, ανέγγιχτη. Ο Βαγγέλης είχε μία δική του φιλοσοφία. Και νομίζω ότι αυτή η φιλοσοφία τον οδήγησε να γίνει αυτό που λέμε ‘παγκόσμιος Έλληνας’.

Αρνήθηκε στη NASA την πρόταση η Μυθωδία να παρουσιαστεί στην ... Αίγυπτο! “Είχα ζήσει την εποχή όταν είχε έρθει η NASA στην Ελλάδα. Θυμάμαι ότι είχαν έρθει στο σπίτι του (με θέα στην Ακρόπολη) και του πρότειναν να κάνει τη “Μυθωδία”. Η μουσική του έργου δημιουργήθηκε ώστε να συνοδεύσει τη διαστημική αποστολή της NASA 2001: Οδύσσεια στον Άρη. Ήθελαν λοιπόν οι υπεύθυνοι της NASA να κάνουν ένα παγκόσμιο event για αυτό το μεγάλο γεγονός του ανθρώπινου πολιτισμού.

Έζησα αυτό το ραντεβού και μάλιστα του είχαν προτείνει να κάνει τη συναυλία στην Αίγυπτο. Και είπε ο Βαγγέλης ‘Σας έφερα εδώ στην Ελλάδα για να είμαστε κάτω από την Ακρόπολη και θεωρώ ότι εγώ σαν Έλληνας δεν υπάρχει περίπτωση να πάω στην Αίγυπτο να κάνω αυτό το event. Θα το κάνω στην Ελλάδα’. Και έγινε η Μυθωδία στους στύλους του Ολυμπίου Διός, όπου η χώρα μας προβλήθηκε παγκοσμίως.

Δεν δεχόταν να πληρώνεται στην Ελλάδα

Βαγγέλης Παπαθανασίου/ ALAMY/VISUALHELLAS.GR

Κάνοντας τον προϋπολογισμό της ταινίας “Καβάφης” είπαμε το νούμερο που είχε εγκριθεί για το μουσικό θέμα της ταινίας (καθορισμένο από το Κέντρο Κινηματογράφου). Το νούμερο ήταν ένα εκατομμύριο δραχμές την εποχή εκείνη και λέει ο Βαγγέλης “Παιδιά κρατήστε το. Βάλτε το στην ταινία, εγώ δεν πληρώνομαι όταν επιλέξω να κάνω κάτι στην Ελλάδα”. Είχε καταφέρει τους ατζέντηδες και τη δισκογραφική του να έχει εκείνος αποκλειστικά τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο σε ό,τι έχει να κάνει με την Ελλάδα. Δεν πληρώθηκε και για τη συναυλία στο Καλλιμάρμαρο με το παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου.

Είχε μάλιστα στεναχωρηθεί όταν έκανε τη ‘Μυθωδία’ και είχε γραφτεί σε ένα δημοσίευμα ότι ένα δισεκατομμύριο δραχμές για τη μουσική του Βαγγέλη Παπαθανασίου είναι πάρα πολλά λεφτά για το ελληνικό δημόσιο. Τη δήλωση την είχε κάνει ο Θεοδωράκης σε μεγάλη εφημερίδα και με πήρε τηλέφωνο να με ρωτήσει για ποιο λόγο το έγραψαν αυτό, δεν μπορούσε να καταλάβει.

Ακολούθησε μία συνέντευξη Τύπου τότε. Και όπως προέκυψε από τις εξηγήσεις που δόθηκαν, το ελληνικό δημόσιο που έδωσε το 1 δισ. έπαιρνε δικαιώματα για την ελληνική μετάδοση του έργου, 3 δισ. Και ο Βαγγέλης δεν θα πληρωνόταν. Αυτά ο κόσμος δεν τα ήξερε, αλλά και τον Βαγγέλη δεν τον ένοιαζε να τα “πουλήσει” για δημοσιότητα. Είχε στεναχωρηθεί τότε...

Δεν σπαταλούσε χρόνο σε άσκοπες δημόσιες σχέσεις

Βαγγέλης Παπαθανασίου/ AFP

Ο Βαγγέλης ήταν ένας άνθρωπος που αγαπούσε πάρα πολύ τους φίλους του. Φυσικά δύσκολος άνθρωπος να τον γνωρίσεις. Αν δεν σου έδινε η ζωή την τύχη να

βρεθείς κοντά του... δεν ήταν ένας άνθρωπος που κυκλοφορούσε εύκολα. Δεν σπαταλούσε το χρόνο του σε δημόσιες εμφανίσεις ή σε δημόσιες σχέσεις. Δεν έκανε εμφανίσεις χωρίς νόημα. Ήταν ένας άνθρωπος που όλη του την ημέρα ζούσε με τους φίλους του, με τους ανθρώπους της δουλειάς και έγραφε μουσική συνεχώς.

Ακόμα και όταν χαλάρωνε και ήθελε να μιλήσει για άλλα θέματα, πχ για τον κινηματογράφο, για τον πολιτισμό, είχε πάντοτε μπροστά του ένα συνθεσάιζερ και έγραφε μουσική.

Το στούντιο του ήταν πάντα στο σπίτι του και μέσα εκεί ήταν απόλυτα επικεντρωμένος στη μουσική. Αναζητούσε πάντα ανθρώπους γύρω του που τον ηρεμούσαν και που μπορούσε μαζί τους να μοιράζεται τέτοια θέματα. Όταν ήσουν φίλος με τον Βαγγέλη ήταν πάντα δίπλα σου με μαγικό τρόπο. Χωρίς να σου ζητήσει ποτέ τίποτα ή χωρίς να του ζητήσεις ποτέ κάτι, στεκόταν δίπλα σου σε ό,τι χρειαζόσουν.

Τον Βαγγέλη τον γνωρίζει κανένας από τη δουλειά του όχι από την προσωπική του ζωή, την οποία την προστάτευε πάρα πολύ. Πολύ λίγοι άνθρωποι ήξεραν πράγματα. Ήταν άνθρωπος χαμηλών τόνων.

Νομίζω φαινόταν από νωρίς ότι ξεχωρίζει. Υπάρχει και ένα βιβλίο όπου ο Στρατής Μυριβήλης γράφει ένα οδοιπορικό στο Πήλιο και εκεί κάνει αναφορά στον Βαγγέλη. Τον συναντάει πέντε ετών και γράφει ξεκάθαρα ότι πιστεύει πως αυτό το παιδάκι θα γίνει ...κάτι - και γράφει το όνομά του.

Ο Βαγγέλης είχε και άλλη μία διάσταση που λίγοι τη θυμούνται στην Ελλάδα. Ήταν και ζωγράφος. Του άρεσε πάρα πολύ να ζωγραφίζει (πίνακες μεγάλων διαστάσεων) ήταν ταλαντούχος και σε αυτό το πράγμα. Έκανε και μία μεγάλη έκθεση με τα έργα του στην Ισπανία.

Πώς ήταν η συνεργασία με τον επαγγελματία Βαγγέλη Παπαθανασίου;

Ο Βαγγέλης Παπαθανασίου στις Κάννες/ AP

Ο Βαγγέλης ήθελε πάντα να σου δώσει. Και ήταν ένας πολυτάλαντος άνθρωπος. Αυτό τα λέει όλα. Αγαπούσε τη μουσική βαθιά και ουσιαστικά. Αν και το όνομά του έχει γραφτεί στην ιστορία της μουσικής, ο ίδιος ο Βαγγέλης θα σου έλεγε ότι δεν είναι καλός μουσικός – με την έννοια να γράφει νότες. Ήταν ένα πηγαίο ταλέντο. Πολλές φορές έλεγε “η μουσική για μένα είναι σαν να ρέει δίπλα μου και έχω ένα ποτήρι με το οποίο βάζω και γεμίζω”. Έλεγε ότι υπάρχει γύρω μας η μουσική. Εμείς απλά πρέπει να έχουμε ένα... κύπελλο. Και ότι ‘να δεν είμαι εγώ ο σπουδαίος που το κάνω’ (φυσικά, όντως ήταν σπουδαίος και το έκανε).

Μάθαινε συνεχώς μουσική και είχε δίπλα του πάντα πολύ σπουδαίους μουσικούς. Έτυχε η ζωή να τον βοηθήσει και να κάνει επιλογές, να βγει στο εξωτερικό μικρός με το συγκρότημα που έπαιζε, όμως δεν έμεινε ποτέ “πίσω”. Πάντα είχε αναζητήσεις προσωπικές και ψαχνόταν. Στο κομμάτι της ηλεκτρονικής μουσικής είναι ένας από τους πολύ σπουδαίους παγκόσμιους σύνθετες και συνεργαζόταν πάντα με πολύ σημαντικούς ανθρώπους.

Στην Ελλάδα δεν την ξέρουμε καλά τη μουσική του Βαγγέλη. Ξέρουμε κάποια δείγματα και κάποια μεγάλα του θέματα όπως είναι “Οι δρόμοι της φωτιάς” (Chariots of Fire) που πήρε το Όσκαρ ή τον “Χριστόφορο Κολόμβο”, που το έχουμε ακούσει να το βάζουν τα περισσότερα πολιτικά κόμματα σαν μουσικό χαλί στην Ελλάδα. Υπάρχουν όμως πάρα πολλά άλλα έργα του Βαγγέλη, τα οποία παίζονται

στο εξωτερικό και είναι σπουδαία.

1997 - Σκηνοθέτησε στο Καλλιμάρμαρο την τελετή του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Στίβου

Δεν ξέρω αν μπορώ να τον πω συγκεντρωτικό. Όταν δουλέψαμε μαζί στο Καλλιμάρμαρο για την τελετή του παγκοσμίου πρωταθλήματος στίβου το 1997 θέλαμε η Ελλάδα να δείξει τις δυνατότητες της, γιατί διεκδικούσε την Ολυμπιάδα και η απόφαση θα έβγαινε τον Σεπτέμβριο.

Είχα δουλέψει τον προηγούμενο χρόνο με τον Γαβρά στο Μέγαρο Μουσικής (στην παράστασή του «Με Φως και Θάνατον Ακαταπαύστως») και ήταν εκείνος να σκηνοθετήσει την τελετή. Τελικά όμως το ανέθεσαν στον Παπαθανασίου. Εκεί δούλεψε όχι σαν συνθέτης, αλλά σαν σκηνοθέτης. Είχε την κεντρική ιδέα του πρότζεκτ, είχε τη σκηνογραφική επιμέλεια, τα θέματα παραγωγής, όλα. Ήξερε να δουλεύει σε μεγάλα πρότζεκτ και να συντονίζει τον κόσμο σαν μαέστρος. Ήταν ένας κανονικός σκηνοθέτης.

Θυμάμαι ατελείωτες ώρες στο σπίτι του με μία τεράστια μακέτα του Σταδίου μπροστά μας. Και τις νύχτες κάναμε πρόβες μέσα στο Καλλιμάρμαρο. Εγώ βοηθούσα να γίνουν τα σποτ και παράλληλα το making of της παραγωγής. Ατελείωτα βίντεο και σε όλα είχε μία φοβερή επίβλεψη. Με αυτή την έννοια μπορείς να τον πεις συγκεντρωτικό, ίσως. Σε κάθε φάση ήταν παρών και του άρεσε τα πράγματα να γίνονται τέλεια.

Και κάτι ακόμα! Οι τεχνικοί που δούλευαν δίπλα του ήταν απλά κορυφαίοι. Τα ηχητικά και τα ηλεκτρονικά συστήματα πάνω στα οποία δούλευε ήταν πατενταρισμένα από τους μεγαλύτερους οίκους μουσικής Yamaha, Roland, Korg, Sony. Δίπλα του ήταν πάντα ο αφρός του παγκόσμιου γίγνεσθαι στα θέματα της μουσικής.

Τυχαία συνάντηση με Αντζελίνα Τζολί και Όλιβερ Στόουν

Ο Βαγγέλης πάντα δούλευε και πάντα δεν ήξερες ποιον θα έβρισκες στο σπίτι του. Θυμάμαι μία μέρα είχαμε κανονίσει να πάμε για βόλτα στην Πλάκα - ήταν μια γειτονιά που τη λάτρευε. Μου ζήτησε να περιμένω μαζί του, να τελειώσει μία συνάντηση που είχε. Η συνάντηση ήταν με τον... Όλιβερ Στόουν με την Αντζελίνα Τζολί. Ήταν η εποχή που έγραφε μουσική για τον "Μέγα Αλέξανδρο" την ταινία και είχαν έρθει να τον δουν. Η Αντζελίνα ήθελε να τον γνωρίσει.

Ο πλανήτης ήταν στα πόδια του. Ήταν όπως πολύ σωστά έχουν γράψει ο "διεθνής" Έλληνας. Εκείνος, όμως, δεν έκανε καριέρα lifestyle ούτε στην Ελλάδα ούτε

πουθενά, γιατί τον ενδιέφερε μόνο η μουσική. Θα μου μείνει αξέχαστος!

*Ο Γιώργος Δαουλάρης δραστηριοποιείται επί σειρά ετών στον τομέα της επικοινωνίας και του κινηματογράφου. Υποψήφιος Δήμαρχος στον Δήμο Δάφνης-Υμηττού και διευθυντής στο πολιτικό γραφείο του Παύλου Γερουλάνου. Ως σκηνοθέτης, συνεργάστηκε για πολλά χρόνια με το σπουδαίο Έλληνα δημιουργό Γιάννη Σμαραγδή, ενώ έχει συνεργαστεί μεταξύ άλλων με τον Βαγγέλη Παπαθανασίου και τον Κώστα Γαβρά.

Πηγή: news247.gr, Χριστίνα Τσατσαράγκου